

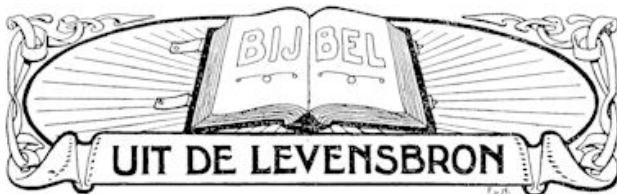
MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT
VOOR ONZE
VROUWELIJKE JEUGD.

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN P. KEUNING

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: JOHANNA BREEVOORT, H. S. S. KUIYPER, J. H. KUIYPER, J. L. F. DE LIEFDE, A. E. A. MONGERS, H. RIEMENS, C. STRIJDER, MARION VEREN. EN DE HEEREN: B. WESTERA, P. DE ZEEUW J.GZN. ENZ
REDACTIE-ADRES: REDACTIE „MEISJESLEVEN” TE BAARN — UITGAVE: UITGEVERSMAATSCHAPPIJ E. J. BOSCH JBZN. TE BAARN
Verschijnt den 2^{den} Donderdag van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.95 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheelen jaargang.

ZIJ MERKTEN DAAR NIET OP.

De Heere sprak wel tot Manasse en tot zijn volk, maar zij merkten daar niet op. 2 Kron. 33 : 10.

Als er ooit iemand gewaarschuwd is geworden, dan is het wel koning Manasse geweest.

In zijn jeugd heeft zijn vader, de vrome koning Hiskia, hem gesproken over de wet van den Heere, zijn God.

Het is een groot voorrecht, vrome ouders te hebben; hun waarschuwingen en vermaningen treffen vaak diep en ze worden soms nog herdacht, wanneer God die vrome ouders reeds lang tot Zich heeft genomen.

Manasse is gewaarschuwd geworden door de geschiedenis van het volk Israëls. In die geschiedenis kwam het uit, dat het een godvreezend volk welgaat, maar ook, dat de Heere met Zijn straffen komt, als zijn volk van Hem afwijkt en andere goden gaat dienen.

Manasse is gewaarschuwd geworden, telkens opnieuw, als hij den dienst in den tempel bijwoonde en als hij zich daar bevond in de tegenwoordigheid Gods.

Al die waarschuwingen hebben niet gebaat; Manasse heeft gruwel op gruwel gestapeld en, als meer dan één koning vóór hem, heeft hij zijn weg voor den Heere bedorven. Toen heeft de Heere hem op

andere wijze gewaarschuwd, hem en zijn volk. Toen heeft God Zijn profeten gezonden, om in Zijn Naam het naderend oordeel aan te kondigen. Toen heeft het geklonken: „Zie, ik zal een kwaad over Jeruzalem brengen, dat een ieder die het hoort, beide zijne ooren klinken zullen, en ik zal over Jeruzalem het meetsnoer van Samaria trekken, mitsgaders het paslood van het huis Achabs, en ik zal Jeruzalem uitwisschen, gelijk als men eenen schotel uitwischet: men wischet dien uit, en men keert hem om op zijne holligheid.”

En nòch Manasse nòch zijn volk hebben naar deze vermaningen gehoord. De Heere sprak wel tot hem en tot zijn volk, maar zij merkten daar niet op. Het spreken des Heeren maakte geen indruk; het werd gehoord en dan... ging Manasse weer den ouden gang en 't volk van Juda volgde den koning na.

Zie, hoe het gaat met den zondaar, wanneer God zelf hem niet opmerkende maakt. Dat zondaarshart is niet te roeren. De Heere komt met Zijn vermaningen, maar dat hart blijft ongevoelig. Het trilt ook niet even van ontroering. Het trekt zich van alles niets aan. Het heeft zelfs niet voor de aangekondigde straf. Het houdt vast aan de zonde en droomt nog van vrede, als het gevaar reeds nabij is.

En dan, eindelijk, komt het strafgericht des Heeren als een laatste waarschuwing. Juda heeft het ondervonden en Manasse heeft het ervaren en toen, eindelijk, is het harde hart van den koning week geworden; toen is dat onverschillige hart opmerkende geworden en is Manasse met boete en berouw weergekeerd tot den God van zijn vaderen.

* * *

Ook tot ons komt de Heere met Zijn waarschuwingen en vermaningen.

Helaas, wij merken er vaak maar zoo weinig op. De Heere dringt ons tot geloof en bekeering; Hij doet dat, door tot ons te spreken door Zijn Woord; door Zijn dienaars uit te zenden met de prediking: Bekeert u! En dan kunnen wij zoo onopmerkende zijn. Wij hooren wel, maar wij verstaan niet. Wij hooren wel, maar wij stellen uit. Wij hooren wel, maar we hebben duizend verontschuldgingen.

En steeds weer komen dan nieuwe waarschuwingen. Steeds worden ze ernstiger en dringender. De Heere spreekt tot ons door tegenslag in zaken, door ons op het ziekbed neer te leggen, door ons te brengen, daar, waar we niet zijn willen.

Tot we eindelijk opmerkende worden. Tot de Heere zóó ernstig vermaant, zóó dringend roept, zóó streng straft, dat we niet langer doof kunnen blijven en ons naar Hem toekeeren.

En dan, ja, dan zien we, hoe onopmerkende we waren, dan weten we, hoe onverschillig ons hart was, hoe koud en hoe onbewogen en dan schamen we ons.

* * *

Ja, we schamen ons, maar ach, ook als wij tot den Heere gekomen zijn met een oprecht berouw, is het toch nog wel vaak, dat wij door onze zonde en schuld weer scheiding maken tusschen God en onze ziel.

Dan spreekt de Heere wel tot ons, wil Hij ons tot Zich terugbrengen, maar ook dan kunnen we vaak zoo onopmerkende zijn en is het, alsof we nog nooit tot Hem in het geloof onze toevlucht hadden genomen. Als de Heere dan niet aanhield, niet steeds dringender tot ons sprak, niet door allerlei levensomstandigheden, door straffen en vermaningen ons opmerkende maakte, wij zouden nooit tot Hem terugkeeren.

Wij zijn niet trouw, maar God is trouw. Wij komen uit onszelf niet terug, maar God brengt ons terug. Wij worden uit onszelf niet opmerkende, maar God maakt ons opmerkende.

Misschien, als gij dit leest, zijt ge op een verkeerden weg, leeft gij uw leven zonder God. Denk er dan om, dat de Heere ook nu tot u spreekt. Hij komt tot u met Zijn vermaningen. Hij vermaant u, door u de geschiedenis van Manasse en het volk van Juda in herinnering te brengen.

Merk daar nu op. Kom eens even tot stilstand. Denk eens een oogenblik na.

Heeft de Heere nog niet genoeg aan uw ziel gearbeitet? Heeft Hij niet van uw eerste levensbegin af tot u gesproken? Draagt ge Zijn teeken en zegel niet aan uw voorhoofd? Leerde uw moeder u niet, uw knieën te buigen? Zijt ge niet onderwezen uit Gods Woord? Is dat nog niet genoeg? Waarom

merkt ge dan niet op? Waarom blijft ge zoo onverschillig?

Denk eens na over uw leven. Hebt ge Gods leiding in uw leven nog nooit gezien? Sprak de Heere nog nooit tot u, als Hij het kruis u oplegde? Als Hij kwam met verdriet en moeite? Als Hij u deed neerliggen op het ziekbed? Als Hij uw dierbaren van u nam?

Nooit zult ge kunnen zeggen, dat ge het niet geweten hebt. Nooit, dat gij wel tot den Heiland uw toevlucht zoudt genomen hebben, als Hij maar eens tot u gesproken had. Nooit, dat het wel anders met u zou geworden zijn, als de heillooze gevolgen der zonde u maar vaker en duidelijker voor oogen waren gesteld.

De Heere heeft aan u gearbeid; Hij liet u niet los, Hij liet u niet gaan. Elken dag opnieuw kwam Hij en klopte Hij aan de deur van uw hart. Elken dag opnieuw vroeg Hij u: Laat Mij binnen.

En elken dag opnieuw, als gij niet opmerktet, ging Hij heen, om straks wéér te kloppen en wéér te vragen, en wéér te vermanen.

Hoe lang nog?

En nu komt Hij opnieuw tot u. „Denk om Manasse”, roept Hij u toe. „Denk om het volk van Juda.”

Zult ge nu opmerken? Zult ge nu naar den Heere gaan?

* * *

Vóoral in onzen tijd moet acht geslagen worden op de waarschuwing, die in de geschiedenis van Manasse en het volk van Juda tot ons uitgaat.

Want het is nu zooals toen. De Heere spreekt wel tot ons; Hij sprak in de laatste jaren tot ons door Zijn oordeelen, die over de heele wereld heengaan.

Oorlog, pestilentie, hongersnood! 't Eene volk staat tegen het andere volk op. De volkeren der aarde schijnen met blindheid geslagen te zijn en blindelings gaan ze hun verderf tegemoet.

De Heere spreekt wel, maar op Zijn spreken wordt zoo weinig acht geslagen en, terwijl de aarde onder onze voeten begint te wankelen, dansen de duizenden nog in hun zorgeloze vreugde voort.

Laat ons nauwlettend de teekenen der tijden gadeslaan. Wij gaan naar het einde. „Ziet, Ik heb het ulieden voorzgd.” 't Einde nadert en de teekenen van de toekomst van den Zoon des Menschen worden reeds gezien.

Nu is het nog tijd, om opmerkende te worden, nog tijd, om ons tot den Heere te keeren. Laat het met ons niet gaan als met Manasse en het volk van Juda. Toen God kwam met Zijn oordeelen, kwam plotseling het vreeselijke ontwaken.

Het ontwaken zou ook voor ons vreeselijk zijn,

als wij niet hadden gelet op de roepstemmen des Heeren. Want dan zouden we, staande voor den troon Gods, geen verontschuldiging hebben. Dan zouden we moeten zeggen: We hebben het wel geweten, maar we wilden niet.

Zalig, die luistert naar wat de Heere tot hem zegt.

Laat ons dan, ootmoedig ons buigend voor den Heere onzen God, luisteren naar wat Hij tot ons te zeggen heeft.

God zelf legge de bede op onze lippen: Spreek, Heere, uw dienstknecht hoort.

K.

Een dichteres-huisvrouw.

Of een huisvrouw-dichteres. Ik weet niet genoeg van haar om te kunnen beoordeelen, welk van die twee woorden vooraan moet staan. Maar wel weet ik, dat Fay Inchfawn verdient, dat we notitie nemen van haar en haar verzen. Want ze is niet maar alleen dichteres en huisvrouw, doch in haar verzen toont ze zich huisvrouw, schrijft ze over de moeiten en zorgen van een huisvrouw, doch komt ze er ook bovenuit, en daarom geeft haar boekske: „The verse-Book of a Homely Woman” (het verzenboek van een huisvrouw) wel waarlijk iets nieuws. Huishoudelijke werkzaamheden zijn op zichzelf noch vervelend, noch vernederend. Een Engelsche dokter heeft het zelfs uitgesproken dat de vrouwen vroeger, toen ze nog huisvrouwen waren, over 't geheel een betere gezondheid bezaten dan tegenwoordig, nu ze in betrekking zijn op allerlei kantoren of in fabrieken. Maar wanneer een vrouw geheel opgaat in de huishoudelijke beslommeringen, wanneer de werkzaamheden, ook al mee door gebrek aan hulp, zoo toenemen, dat er voor ontspanning, voor lezen, voor muziek geen tijd overblijft, dan loopt een vrouw gevaar een huissloofje te worden. Als ze tenslotte van niets meer weet dan van stoffen en vegen en stoppen en mazen en koken (ik herhaal het, op zichzelf volstrekt geen vernederende werkzaamheden) dan weet ze eigenlijk niet precies meer wat ze met zichzelf moet beginnen, als de kinderen groot zijn geworden en uit huis zijn en de werkzaamheden dusdoende veel verminderden. Dit laatste wordt nogal eens vergeten

wanneer het gaat over 't meeleven van de vrouw op allerlei ander dan beslist huishoudelijk terrein. Pas nog hoorde ik iemand beweren, dat de mannen medelijden hebben met de vrouwen, omdat ze niet meer stil thuis kunnen blijven, doch mee optrekken moeten in den strijd. Het kan nu wel niet anders, maar toch: de gelukkige tijd was voor de vrouw voorbij! Alsof heel veel vrouwen niet met hun veertigste, of vijf en veertigste jaar, als de kinderen meerendeels volwassen zijn of in ieder geval grooter worden, geroepen worden tot heel andere en dikwijls nog moeilijker zorgen dan die van kleeren heel houden! En alsof de vrouw, die dit vergeet wanneer de kinderen klein zijn, en zich opsluit in haar eigen beperkt kringetje, hiervan niet later zelf de wrange vruchten zal plukken, doordat haar grootere kinderen in haar geen leidsvrouw vinden!

Maar ik dwaal af. Fay Inchfawn doet ons zien, dat een huisvrouw 't wel druk, heel druk kan hebben, en dat toch haar geest zich kan verheffen boven 't neerhalende alledaagsche.

Zelf vertelt ze in „The Girls own paper” hoe ze haar verzen schreef. De ideeën komen tot haar als ze bezig is met stoffen en vegen of met het maken van puddingen. Een van haar beste ideeën kwam in haar op toen 't waschdag was. Terwijl een deel van 't witte goed opkookte had ze tijd even naar boven te gaan en haar vers op te schrijven. Maar 't was al over twaalfen. Ze hoorde de tuindeur dicht vallen en haar dochtertje roepen: „Waar is moeder?” Meteen kwam 't kind al boven.

Ze gaf het haar eten en keerde tot haar verzen terug, in de hoop, althans 't voornaamste van haar gedachten op te kunnen schrijven. Doch zooals kinderen zijn: minstens zeven keer kwam de kleine, om allerlei verschillende redenen, weer binnen. Op 't laatst deed onze dichteres de deur op slot; weer werd er geklopt, maar de schrijfster schreef in stille woede (geen al te dichtertelijke maar wel begrijpelijke stemming) verder. Toen klonk het buiten triumfantelijk: „Maar ik ben het niet, die u noodig heb! 't Is vader!” De lezeressen, vooral zij die verloofd zijn, raden de rest. Enfin, 't gedicht werd toch op 't laatst afgeschreven. 't Was „Een vrouw in het hospitaal”, en één van de critici, mevr. Coulson Kemahan, schrijft ervan, dat ze 't niet met droge oogen kon lezen.

Nu meene niemand, dat op deze wijze machtige gedichten, die voor alle tijden waarde hebben, tot stand komen. Doch wanneer een vrouw, die niet maar oppervlakkig, doch die diep leeft, iets van haar ervaringen in schoonen vorm aan andere vrouwen geeft, kan dat geschenk voor velen tot steun en bemoediging zijn. De meeste vrouwen vatten het zóó op: òf huisvrouw, òf studeerende en

meelevende vrouw. En het groote vraagstuk van onzen tijd is juist, hoe we die twee zullen en kunnen vereenigen.

In 't zelfde nummer van „The Girls own Paper”, waarin ze de wordingsgeschiedenis van haar verzen vertelt, komt ook een gedicht van Fay Inchfawn voor. Het heet „Herstellende” en de schrijfster vertelt hoe, toen ze wel beter was, maar nog te zwak om te werken, de bloemen, die ze vroeger zoo lief had, zoo goed kende en zoo trouw verzorgde, haar vragen, weer tot ze te komen. En de geesten van het veld nooden haar ook: „Wij wachten, wij wachten stil; kom tot ons, je moet, je wil!” En een lijstster in de boomen zingt:

„Waar ben je? Waar ben je?
Eens op een tijd, o
Was lente je liefste;
Jij in je lentetijd, o!”

Maar de dichteres antwoordt:

„In mijn vrijen tijd maasde ik sokken;
'k Verpleegde bij gevatte kou en waterpokken;
Ik kamde en krulde weerstrevende haren.
Voor Teddy-beers jumpers moest ik tijd ook
sparen.”

De woudgeesten nooden ook, doch weer heeft ze haar antwoord klaar:

Ik houd nog van je, nog, maar mijn hart
Klopt nu op een andre manier;
't Is nog schoon je te zien
In je glorie en pracht
Als in lentetijd dauw je beperelt;
Maar beter is 't mij, als 'k mag zijn:
„De liefste moeder ter wereld.”

Wellicht doet deze vertaling iets zien van het eigenaardige van Fay Inchfawns poëzie, al is net oorspronkelijke daartoe natuurlijk veel beter in staat. Wanneer mijn lezeressen slechts den indruk krijgen, dat: „er nooit dagen zijn met niets dan eentonig werk”, en: „dat we zelfs den meest onbelangrijken dag een beetje kunnen versieren”, zooals een Nederlandsche schrijfster, mevr. Hille—Gaerthé, het uitdrukt in haar boek: „De plaats waarop gij staat”, ben ik al meer dan tevreden.

Nu ik het toch over Engelsche schrijfsters heb wil ik even vertellen, dat de auteur van „De Rozenkrans”, „Door de tuinpoort”, en andere veel gelezen boeken, Florence Barclay, een paar weken geleden gestorven is. Zij stond eigenlijk even ver van het tegenwoordige vrouwenleven af als Fay Inchfawn

er midden in staat. Maar haar verdienste is wel, dat ze de liefde niet neerhaalde, zooals vele tegenwoordige schrijfsters helaas doen, doch veeleer idealiseerde. Voornamelijk in „De Rozenkrans” is veel moois, al zou ik niet willen, dat onze Christelijke schrijfsters haar na gingen volgen. Wat ik méér van haar las vond ik eigenlijk een zwakke navolging van dat haar eerste werk. Doch ik las lang niet al haar boeken, 't kan dus zijn, dat ik hierin mis zie.

J. M. W.—W.

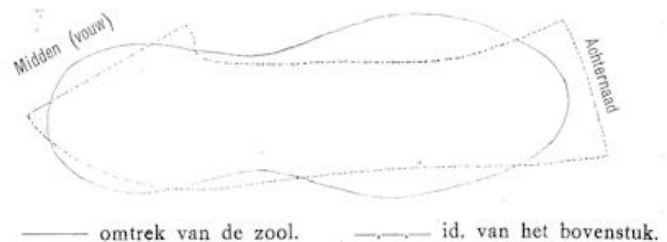

PANTOFFELS

Een van de lezeressen van „Meisjesleven” vroeg mij om een patroon van pantoffels, die bij haar zelfgemaakte kimono gebruikt konden worden. Gaarne voldoe ik aan dit verzoek. Zoo stel ik mij voor, dat het gaan moet. Van de meisjes zelf moeten ook vragen komen voor één of ander kleedingstuk. Op die manier komt er meer contact tusschen de lezeressen en mij en kan ik meer geven waaraan behoefte is. Nu gaat alles van mij alleen uit.

Pantoffels heeft iedereen noodig. Daarom lijkt het mij wel geschikt, het patroon voor u allen te geven.

Deze pantoffels zijn bedoeld van gevoerd flanel, fluweel of laken met een zool van vilt. Flanel of een van de andere stoffen is meestal wel in huis te vinden, maar vilt ontbreekt wel eens. Het vilt, dat gewoonlijk als vloerbekleding gebruikt wordt, is heel geschikt om als zool gebruikt te worden. Is dat er dus, koop dan geen nieuw; anders kan de behanger u wel helpen.

Om nu de goede grootte te krijgen, is het het best, om uw voet op een papier te zetten en dezen na te trekken. Zoo is te zien, welke verandering er aan het hier gegeven patroon is aan te brengen. De zool en het bovenstuk moeten dan naar den voet vergroot of verkleind worden.

Zorg bij het knippen, dat het goed steeds met de goede kanten op elkaar geknipt wordt, daar er anders 2 rechter- of 2 linker-pantoffels komen.

Het gemakkelijkst is de pantoffel te maken, door bovenstuk en zool stevig met dezelfde kleur dik D. m. c. garen of een aardige afstekende kleur te festonneeren en deze stukken dan weer aan elkaar te bevestigen. Ook kan het bovenstuk eerst op de zool geregen en dan dicht langs den rand er op gestikt worden; daarna wordt er een lapje satinet ter grootte van de zool netjes ingezoomd om de naad te bedekken en dan de pantoffel omgedraaid.

Als versiering kan er op de voorpantoffel wat geborduurd worden of er kan een pompoen opgenaaid worden. Deze is ook zelf te maken. Hiervoor worden 2 ronde kartonnen geknipt ter grootte van een gulden. De kartonnen worden op elkaar gelegd, middenin wordt een gat gemaakt, iets kleiner dan een dubbeltje, en nu wordt de draad steeds om de rand heen gewonden tot de opening in het midden geheel gevuld is. Daarna worden de draden aan den buitenrand precies tusschen de kartonnetjes doorgeknipt. Met een stevigen draad van ijzergaren worden nu de draadjes bijeen gebonden, het karton wordt weggescheurd en de pompoen wat gefatsoeneerd, bijgeknipt en op de pantoffel vastgehecht.

M. S.—K.

„HOE KOOPT GIJ?”

Jaren geleden stond ik met een andere dame te kijken naar de uitstalling van een niet al te groote winkel waar voor een spotprijs blouses werden aangeboden. We zeiden zoo tegen elkaar: hoe is 't eigenlijk mogelijk, ze daarvoor te geven? toen ineens een eenvoudige burgervrouw, die achter ons was komen staan, opmerkte: „U moest ook eens weten, welk een hongerloon de naaisters ervan krijgen.”

Hieraan dacht ik, toen ik van één der lezeressen van „Meisjesleven” 't volgende briefje kreeg:

Hooggeachte Mevrouw,

Dezer dagen las ik Meisjesroeping van Mevr. Hofmann, ik besprak het een en ander met een vriendin die dit boek ook gelezen had en deze stelde me voor de volgende vraag: Hoe kan een meisje die voor zichzelf en voor haar moeder te

zorgen heeft, in praktijk brengen hetgeen in „Hoe koopt gij?” ons voorgehouden wordt? Ik was niet in staat hierop een juist antwoord te geven, daarom wend ik mij tot U met het vriendelijk verzoek ons hierover eenige inlichtingen te verschaffen. Bij voorbaat mijn hartelijke dank.

M. v. d. B. te Z.

Zooals men begrijpt, was de vraag eigenlijk voor O. C. bestemd, maar de kwestie leek me belangrijk genoeg om er in deze rubriek wat dieper op in te gaan.

Voor wie „Meisjesroeping” niet las, wil ik even vertellen, dat Mevr. Hoffmann het heeft over het koopen van confectie, en wel tegen de laagst mogelijke prijzen.

„De zucht, zoo goedkoop mogelijk te koopen, is een bron van veel kwaad,” aldus begint ze haar hoofdstuk, dat den titel voert dien ik hierboven schreef.

Nu zit de moeilijkheid hier in, gelijk onze vraagster schrijft, dat veel meisjes, en vooral veel vrouwen, wel zoo goedkoop mogelijk *moeten* koopen, omdat haar financiën geen groote uitgaven toestaan. „Wat dan te doen?” vraagt de inzendster.

Het beste antwoord, dat ik hierop weet, is: „Maak uw goed zooveel mogelijk zelf.”

Ook uit oogpunt van zuinigheid acht ik de gewoonte, die wel steeds algemeener schijnt te worden, om niet alleen de bovenkleeren maar ook het ondergoed gemaakt te koopen, zeer bedenkelijk. Wie gewoon is eigengemaakt goed te dragen, en dan voor een keer confectie koopt, tenminste de goedkoopste confectie, waarover 't hier gaat, zal onder vinden, dat het eigengemaakte het veel langer uithoudt.

„Meisjesleven” tracht ook in dit opzicht de belangen van de lezeressen te behartigen, door eenvoudige modellen te geven voor gemakkelijk te vervaardigen kleding. Pas onlangs voerden red. en uitgever juist over dit punt nog een bespreking. En mochten er lezeressen zijn, die betreffende deze rubriek speciale wenschen hebben, dan willen we die gaarne vernemen en er, indien mogelijk, rekening mee houden.

Nu kan het echter voorkomen, dat een jong meisje uit hoofde van haar betrekking of een huismoeder vanwege haar gezin, onmogelijk haar kleding of die van haar kinderen zelf maken kan.

Wat dan?

Het lastige is, dat zelfs 't betalen van hogere prijzen niet een zekere waarborg is, dat de vervaardigster ook goed betaald wordt. Ware dit wel zoo, dan zou ik zeggen: kleeu zoo eenvoudig mogelijk en besteed dan goede prijzen.

Voor wie 't doen kan is 't zeker het veiligste,

den winkelier als leverancier van gemaakte kleding uit te schakelen en zelf met de naaister in verbinding te treden. Tenzij men weet, wat op kleinere plaatsen soms 't geval is, dat de winkelier 't geen hij gereed verkoopt, zelf thuis laat maken of door naaisters en kleermakers laat vervaardigen, die bekend zijn ter plaatse en bij wie men desnoods kan informeeren, of 't betaalde loon voldoende is.

In grootere steden, en waar 't betreft groote mode-zaken, is contrôle van den enkeling wel bijna onmogelijk. Ook wanneer een zeer rijke klant, dien men dus gaarne wil behouden, een onderzoek wilde instellen naar haar, die heur japonnen naaien, zou ze toch als eerste bron van inlichtingen bij den winkelier, dus een belanghebbende, terecht moeten komen. Men versta mij wel: ik bedoel niet iets te zeggen ten nadeele van winkeliers in 't algemeen; ik ken er achtenswaardige menschen onder, die zelfs voor de verzoeking om oorlogswinsten te maken, niet bezweken.

Alleen constateer ik, met mevrouw Hoffmann, het feit: dat de zogenaamde spotkoopjes, indien ze niet van zeer slechte kwaliteit zijn, wat ook gebeurt, verkregen worden ten koste van de werksters, en ik trek de conclusie, evenals mevr. Hoffmann, dat een meisje, 't welk uit zucht om mooi te wezen, en veel toiletjes te hebben, op zulke koopjes „loopt”, wanneer ze de zaken goed inziet, zich schuldig zal gevoelen tegenover haar zusters, die haar kleding vervaardigden.

Mevr. Hoffmann verwacht in dezen weinig van wetten; misschien heeft ze wel gelijk, maar ik meen toch, dat we als vrouwen iedere poging van den wetgever, om ook de huisindustrie te regelen, met waardeering moeten begroeten. Er is reeds veel verbeterd, maar ik zou niet graag zeggen, dat het volmaakte inzake bescherming van de huiswerksters reeds bereikt is. Ook de organisaties, al werken ze wel eens verkeerd, kunnen in dit opzicht veel goeds doen.

Ik geloof, dat ook vrouwenbonden hier een taak hebben. Me dunkt, vooral plaatselijk zouden ze verbeterend kunnen werken, wanneer ze de toestanden onpartijdig onderzochten en, in gevallen van uitbuiting, hieraan publiciteit gaven.

Het is niet altijd gemakkelijk de vraag: „Ben ik mijns broeders hoeder?”, die oorspronkelijk als een ontkennig bedoeld werd, met een volmondig „ja” te beantwoorden. En toch eischt de consequentie van ons Christendom, dat we tot dit „ja” komen.

J. M. W.—W.

P.S. Wanneer er onder de lezeressen zijn, die met de toestanden in 't confectiebedrijf uit onder-

vinging bekend zijn, zal ik 't zeer op prijs stellen, wanneer ze me hieromtrent eens een en ander willen meedeelen.

Gij lijdt aan 't al, wij meest aan 't eigen ik;
Gij beurt aan menscheidskruis, wij slechts
aan 't eigen juk;
Gij kreunt van 't harteleed der millioenen,
Wij bloeden om een enk'le slechts
En reeds zinkt ons het leven weg,
't Versterft in 't zuchten.

L. DE HARTOG—MEYES.

I.

Mevrouw Bertha Dijkveld, jong, blond moedertje, borduurde bloemmotieven op een jurkje voor zus, dat de huisnaaister den vorigen dag afge-naaid had.

Op den grond speelden haar twee kinderen, Herman en Louise. Her liet zijn spoorrein over de rails snorren, en zus voelde zich groot en gewichtig, omdat ze, als broer 't beval, de seinen mocht omhoog halen en neerlaten. Een enkele maal mocht ze zelfs de stalen brug, die Her met vaders hulp en de benoodigdheden uit een Mechaniker-doo's gemaakt had, opendraaien. Maar meest deed Her dit zelf. Zus, klein, zacht popje, vond het goed zoo. Her was al zoo groot en zoo wijs; als ze van den zomer uitgeweest waren zou hij naar school gaan; zus' gevoelens jegens een zoo flinken broer losten zich gewoonlijk op in één groote bewondering. Misschien ook, omdat Her daarvan zelden misbruik maakte. Onder zijn vriendjes, die hij bij zijn onderzoekstochten in hun straat had opgedaan, was hij een heel andere jongen: een beetje heerschzuchtig, omdat hij thuis gewoon was de baas te zijn, en ook wel wat driftig. Maar zijn zusje: „zoo'n klein ding en dan nog een meisje,” deed hij, behalve als hij in een heel slechte bui was, geen meerder verdriet aan dan dat hij zich soms te groot voelde om met haar te spelen. Dan zocht kleine Louise haar toevlucht bij haar poppen en bij moeder; vooral bij moeder, die haar altijd wel op de een of andere manier bezig kon houden. Maar dezen middag had Herman z'n meest volmaakt humeur, waarvan 't gevolg was dat zus genoot van zijn vriendelijkheid, hij van zusjes bewondering en moeder van hun eendrachtig samenspelen.

Ze zaten in de achtersuite; de middagzon scheen

„Zeg, hebben jullie geheimen samen? Je zit zoo knusjes te schemeren, ik geloof, ik moest maar meteen weggaan. Zoo vroeg is het toch al niet meer,” stoorde Rie’s stem hun overleggingen.

Maar daar wou Bertha niet van weten.

„Kan je begrijpen. We steken licht aan en je drinkt toch nog wel eerst koffie?”

En Wim zei: „Ik dacht, dat je bleef, van avond.”

„Veel te bang, dat jij nog gewichtige werkzaamheden hebt, waarbij ik je storen zou.”

„Ja, moet je net jou voor hebben, om bang te zijn.”

„Kinders, vecht toch niet onophoudelijk samen,” kwam Bertha tusschenbeide. En tegen Rie: „Nee maar, is ’t nou echt zoo noodig, dat je al weg gaat straks?”

„Echt noodig,” bevestigde Rie nu. „Ik moet absoluut vanavond nog een dictaat uitwerken over een zeer interessant onderwerp. Je weet, professor De Kruyve is altijd interessant. Ik ben er met opzet vanmiddag uitgegaan om vanavond frisch te zijn.”

„Als het dan absoluut moet. Maar koffie drink je toch eerst mee.”

„En dan brengen wij je naar huis. De kinderen slapen en ’t is voor Bertha ook goed, als ze er eens uit komt. Leentje is vertrouwd genoeg om zoolang op te passen.”

„Top. En ga dan even bij oom en tante binnen, dan zijn die meteen in hun schik,” stelde Rie voor.

„En jij kan rustig studeeren in ’t gelukkig bewustzijn, dat de oude luidjes gezelschap hebben,” vulde Wim aan.

„Wel ja, dat ook. Je wilt me toch met alle geweld egoïste hebben, dus ik zal je maar gelijk geven. Maar drink dan ook een beetje vlug je koffie uit, als een beste jongen, anders heb jij ’t op je verantwoording, wanneer ik tot middernacht moet werken.” —

Onderweg had Rie nog allerlei verhalen over profs en studenten, maar eenmaal thuis glipte ze stil naar haar kamer en liet de twee anderen bij oom en tante binnegaan.

Oom, blij met de afleiding, begon met Wim te praten over politiek, in welk gesprek deze maar matig belang stelde, omdat hij wel vooruit ooms beweringen kon berekenen en bij ondervinding wist, dat hij toch nooit te overtuigen was, dat een nieuwe maatregel ook goed kon zijn. Dat de dingen, die nu oud waren, ook eens nieuw geweest waren, scheen nog minder tot hem te kunnen doordringen.

Tante ondervroeg Bertha breedvoerig over de lieve kleine schatjes van kindertjes, een voor ’t jonge moedertje altijd dankbaar onderwerp. Maar toen tante daarna haar ouden klagzang herbegon: dat ze niet begreep, wat zoo’n meisje als Rie er nu

toch aan had, om zoo’n ganschen avond alleen boven te zitten werken; dat zoiets in tante’s tijd nooit in een meisjeshoofd zou zijn opgekomen, en dat de meisjes van toen toch maar wat een degelijke vrouwen waren geworden, getuige zij, tante zelf, en dan nog haar vriendin Neeltje, die met dien notaris uit Schiedam getrouwd was, Bertha had wel eens over hem hooren spreken, hij was een beetje bijziende en ze hadden zooveel kinderen... gaf Bertha aan Wim een wenk, dat het nu weer welletjes geweest was.

Wim, die iets van tantes woordenstroom had opgevangen, begreep, en stond op.

Tante vond wel, dat ze altijd maar zoo kort bleven, maar tegen het argument, dat het nog zoo ver was naar huis, en dat het vervelend zou wezen, als er soms één van de kinderen wakker werd, en ze waren er niet, kon ze niet op.

„Ik begrijp eigenlijk niet, dat ik vroeger niet méér voelde, hoe weinig bevredigend het leven daar eigenlijk was, al hadden we er om zoo te zeggen ook alles,” zei Bertha, toen ze weer samen buiten liepen.

„Och, je verwachtte toen toch zeker ook niet, dat het altijd zoo voor je blijven zou?” plaagde Wim haar.

„Denk je dan, dat Rie ook daarom altijd vroolijk kan zijn, omdat ze nog zooveel van ’t leven verwacht?” vroeg Bertha.

„Rie is vroolijk van nature. Dat is iets, waar je mee geboren wordt. Maar ja, toch is het misschien wel een onbewust verwachten van iets nog veel mooiers, dat die vroolijkheid zoo stralend maakt,” zei Wim nadenkend.

(Wordt vervolgd).

Wat is er nu eigenlijk aan zoo’n oud huis!

Een rieten dak, kleine ramen, ruwe muren... gelukkig wie een ander en beter huis heeft.

Van huizen gesproken, men weet er in onzen tijd wel raad mee. Men bouwt een gansche rij huizen, allen naar een en ’t zelfde model. Zoo komt het betrekkelijk goedkoop. Het gaat ook vlugger in zijn werk. Het is gemakkelijker.

Natuurlijk, zoo kan het wel. Zulke huizen zijn vooral goed voor menschen, die minstens eens per jaar verhuizen gaan. Die geven niet om iets eigens, om iets, dat nu eens heelemaal van henzelf is, iets, waarin hun smaak, hun verlangen openbaar wordt.